

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM

ET TURBIDUM ALTARIA.

VI. ÉVF. 1905 1. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYCMDA R. T.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS.

PLORABUNT SACERDOTES:

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FILIORUM

ECCE AGNUS DEI

ÖRÖKIOMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Éltető, rettenetes szentség. — Dicsértessék az Ur Jézus! — Csendes gondolatok a szentmise alatt. — Szentségtörés és engesztelés Bécsben. — Kassa vértanúi. — Kérjetelek és megnyeritek. — Nerli Miklós a pokolban. — Vegyesek. — Ágnes vagy az Oltáriszentség kis menyasszonya. — Oltáregyesületi ügyek. — A gyermekek gyakori szent áldozásáról — Hirdetések.

Éltető, rettenetes szentség.

GUDATÁBAN a nagyszerű jelenségeknek, melyek által a mindenható Isten az ő jelenlétéről tanuságot tett s egyuttal az ő választott népét kitüntette, Izrael nemzete előbbrevalónak tartotta magát a földkerekség minden népénél. S e meggyőződésüknek adott kifejezést Mózes, midőn így kiáltott föl: nincsen nemzetség az ég alatt, mely tisztelet és dicsőség, bölcsesség és értelem dolgában a zsidókhöz fogható lenne, mert nincsen nép, melyhez Isten oly szeretetteljesen s barátságosan közelednék. «Nec est alia natio tam grandis, quae habeat deos appropinquantes sibi... Nincs is más ily nagy nemzet, melyhez oly közel járulnának az istenek, mint a mi Istenünk jelen van minden könyörgésünknel.» (Móz. V. k. 4, 7.)

Nekünk azonban — mint egy kiváló prelátus szellemesen megjegyzi* — sokkal több okunk és jogunk volna e hivalkodó beszédre. Nem az angyalok szolgálata által, sem végtelen hatalmasságának csekélyke nyilvánításával mutatja magát az Ur az ő népének. A megtestesült isteni személy valósággal az emberek közt lakozik s templomainkban trónol istenségének egész teljével. Igen, az Isten oltárainkon, a szentségházban valósággal jelen van; ezt kétségtelenül hiszszük s valljuk. Nem beszélünk képletesen, hanem a szó betűszerinti értelmében mondjuk, Jákob szavaival élve: Vere Deus est in loco isto. Valóban az Ur van e helyen». (Móz. I. 28, 16.) Emmánuel! «Velünk az Isten!» (Máté 1, 23.) Mily kincs, mily boldogság ez számunkra s mily nagy szeretet Isten részéről! S mit kívánhatunk még e földön, miért irigyelünk a menny lakóit, mikor köztünk lakik, bennünk él, fölöttünk uralkodik az Isten! Vajha dicső jelenlétének értékét kellőképen fölfoghatnók!

* V. ö. Huguet: Beispielen. Regensburg, 1864: S. 454—455. u. 71.

De hogyan volt jelen az Ur az ő választott népe körében s hogyan van jelen köztünk? Az ó-szövetségben mint rettenetes felségű Isten volt jelen; köztünk pedig mint éltető szellem — az éltető szentségben.

Az ó-szövetségben félelemmel vétette magát körül az Ur. A seregek Urának nevezte magát. S a seregek Ura, Istene felhőből szólott a választott néphez, kezében pedig sujtó villáma lobogott, melylyel olykor-olykor igazságosságának teljes szigorával büntetett. Ez alapon mondá Mózes a zsidóságnak: «A te Urad Istened emésztő tűz, bosszuálló Isten.» (Móz. V. 4, 24.)

Mikor az Ur a Sinai hegyen a törvényt adta az ő választott népének, csak Mózes ment föl a hegyre Áronnal, a tömeg pedig a síkságon maradt, nehogy a hegyet illetvén, megölessenek. A mennydörgés és harsona-zengés hallatára pedig s a villámlás s a füstölgő hegy láttára megrémülve, rimánkodva kérték Mózeset: «Szólj te nekünk és meghallgatunk; ne szóljon nekünk az Ur, netalán meghaljunk». (Móz. II. 20, 19.)

Félelemmel és rettegéssel közeledtek a frigyszekrényhez s kinek a beavatatlanok közül volt bátorsága azt meggondolatlanul megérinteni, vagy tiszteletlenül megtekinteni, az rögtöni halállal mult ki. Ugy hiszem, elég lesz, ha egy-két közismert példára utalok.

Óza nevű levita, mivel a frigyszekrényhez mert nyulni, ott helyben lesujtva életét vesztette. (V. ö. Kir. II. 6. és Krón. I. 13.) — Mikor az Ur szekrénye a filiszteusok kezébe került s azok azt körülhordozták, «az Ur keze által nagy öldöklés lőn minden városon és megveré mindenik város férfiaiit...» (Kir. I. 5, 9.) — A betszamitáknak a szövetség szekrényére vetett kíváncsi és tiszteletlen tekintetük miatt több mint ötvenezeren pusztultak el közülök. (V. ö. Kir. I. 6.)

A frigyszekrényen azok a kerubok a zsidókat mintha a paradicsomi kerubokra emlékeztették volna, melyeket Isten az első emberpárnak kiüzetése után a gyönyörűség kertje elé helyezett, «tüzes kétélű karddal, az élet fája útjának őrzésére». (Móz. I. 3, 24.) Mintha ezek a kerubok ott a frigyszekrényen tilalomfák gyanánt meredeztek volna, valami jelzőtáblával, annak az intelemnek kifejezésére, mit később a rómaik e szavakba foglaltak: «Procul este profani!» — A szentségház két oldalán is vannak kerubok, de ezek bizalomgerjesztőleg hatnak ránk, mintha csak mondanák: «Venite adoremus! Jöjjetek imádjuk!»

S maga a szentségházban trónoló Isten is hivogat bennünket. Nem mondja az Ur: csak vissza; vigyázzatok, hogy ne közeledjetez szentélyemhez, mert éltetekkel lakolnátok vakmerőségtekért! Nem így szól a szentségház Királya, hanem biztat bennünket: «Venite ad me omnes! Jöjjetek hozzám mindnyájan!» (Máté 11, 28.)

Mily megkapó ellentét! Amott a végtelen hatalmu Ur — itt a jóságában határt nem ismerő Atya! Nem elég, hogy köztünk lakik Jézus, hiszen pusz-

tán jelenlétével is boldogíthatna bennünket — ő még tovább megy: magához vonz, fölemel bennünket, hogy életet nyerjünk tőle. Ugyan mi másért szállt e földre, ha nem azért, hogy életet hozzon, hogy mindent megújítson. Ő maga mondotta: «Ez pedig akarata Atyámnak, ki engem küldött, hogy minden, a ki látja a Fiát és hisz őbenne, örök élete legyen». (Ján. 6, 40.)

S ugyanaz az Ur Jézus hív bennünket: «Jöjjetek hozzám!» — «Én vagyok az élet kenyere; a ki énhozzám jő, nem éhezik, és a ki énbennem hisz, soha nem szomjuhozik». (Ján. 6, 35.) Mert: «A ki engem megtalál, életet talál és üdvösséget merit az Urtól». (Péld. 8, 35.) Miként lehetséges mindez? Sejthetjük ezt is az Üdvözítőnek szavaiból: «A mint engem küldött az élő Atya és én élek az Atyáért: ugy a ki eszik engem, ő is él énérettem». (Ján. 6, 58.) Ily ígéretekkel kecsegtet bennünket az Ur, mikor hívogat minket: «Jertek, egyétek az én kenyeremet és igyátok a bort, melyet nektek elegyítettem». (Péld. 9, 5.)

A szentségi Ur Jézus édesgető hívásának hogy is lehetne ellenállani?! Követik is azt az eucharisztikus lelkek. S épen ennek köszönhető, hogy a kath. öntudat mindenfelé fölébred s ennek nyomában a hitélet fölpezsdül. Valóban örvendetes jelenség a kath. renaissance mozgalma, a kath. restauratio munkája. S mire vezethető vissza mindez, mi okozza mindezt? Az Eucharistia, a «panis vivus et vitalis: a kenyér, mely élve éltet».* Ime, az éltető szentség hatása!

De ez a szentség rettenetes is. Csodálkoznak állításom fölött? Rettenetes — de csak azok számára, a kik méltatlanul járulnak e szentséghez, vagy pedig egyáltalában nem közelednek hozzája. Hogy is mondotta isteni Üdvözítőnk? «A ki méltatlanul eszi a kenyeret, vagy iszsa az Ur kelyhét, vétkezik az Ur teste és vére ellen... Itéletet eszik és iszik magának, meg nem különböztetvén az Ur testét». (Kor. I. 11. fej., 27. és 29. v.) — Megdöbbentő szavak; rettentő szózat!

Világ fiai! Lanyha lelkek! Esméljete már egyszer! Hiszen tudhatnátok: «Azért van köztetek sok beteg és erőtlen és sokan alusznak» (Kor. I. 11, 30.) — mert méltatlanul járultok az Ur asztalához, vagy pedig vonakodtok odamenni, vagy talán egyáltalában nem is közeledtek a szentségi Ur Jézushoz. Megmondta már régen az Üdvözítő: «Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az ember fia testét és nem iszátok az ő véré, nem leszen élet tibennetek». (Ján. 6, 54.) Már pedig, a hol élet nincs, ott vegyi bomlás áll be s a bomlás csirájával együtt a rombolás, a pusztító rothadás üt tanyát. A halál fagyos lehelete érzik, a pusztulás rémképe ri ki az ilyen

* A «Lauda Sion» («Áldd Sion») kezdetű általánosan ismert szentségi éneknek egyik sora. Maga az ének tulajdonképen az Aquinói szent Tamás alkotta Urnapi officiumnak sequentiája.

lelken. Mire mehet valjon az ily lélek?! Valami rettenetes lehet annak állapota!

Nemde, találóan mondjuk az Oltáriszentségről szóló letenyében az Eucharisztjáról, hogy az: «Éltető, rettenetes szentség». Mert az valóban, a mellett, hogy éltet, egyuttal rettenetes is. Láttuk, mily értelemben.

Till Kálmán.

Dicsértessék az Úr Jézus!

A főváros vad zajából
Csöndes falucskába jöttem,
Erős, szálas, napbarnított
Munkásnép sűrög köröttem.
«Dicsértessék az Úr Jézus!»
Hangzik, mintha egy szív zöngné.
Szívem reszket s vissza zengi:
— Mindörökké! Mindörökké!

Milyen régen nem hallottam!
Milyen édes, tiszta szózat!
Soha szebbet, gyermekibbet,
Igazabbat, meghatóbbat;
Valami szent, mindeneknél
Üdvözítőbb béke föld bé.
Dicsértessék az Úr Jézus!
— Mindörökké! Mindörökké!

Hallom itt is, hallom ott is,
Egy órában szinte százszor
Igy köszönt a módos gazda,
Kapás ember, libapásztor.
A sok hazug «Van szerencsém!»
Nem öli a lelke többé —
Dicsértessék az Úr Jézus!
— Mindörökké! Mindörökké!

Tele van a szűz levegő
Ezzel a szent, drága névvel,
A világot átölelő
Égi szeretet nevével,
Mintha a bűt elaltatná,
A sebeket mind bekötné —
Dicsértessék az Úr Jézus!
— Mindörökké! Mindörökké!

Mintha künn, a dombtetőkön,
A sugárzó, nagy melegbe,
Habzó vetés zöld hullámán,
Áldásával ő lebegne.
Tiszta glóriája tesz itt
Eget, földet tündöklőbbé —
Dicső neve dicsértessék
— Mindörökké! Mindörökké!

Endrődi Sándor.

Csendes gondolatok a szentmise alatt.

AKI MEGISMERI a szentmiseáldozat nagyságát, fenségét s megértette Jézus szeretetét, melyet ezáltal irántunk tanusít, az bizonyára nem fog kimélni semmi fáradságot, hogy a kincsből annyi kegyelmet merítsen, a mennyit csak lehet. Egyesek a szavak értelmére figyelnek, melyeket a pap mond, mások ezalatt e mi Urunk kínszenvedéséről elmélkednek, ismét mások kiöntik szívüket a szeretet, kérés, hála indulataiba. A Szentlélek sugalmaz, ihlet, a hol s a hogyan neki tetszik. Itt adunk néhány csendes gondolatot, melyek mintegy kis műfogások, hogy könnyű fáradsággal sokat nyerjünk. Egy kis szikra nagy tüzet képes gyújtani. Egy szellemi mag, mely szerető szív talajára esik, százszoros gyümölcsöt hozhat az örök életre.

Ha már most te a papot az oltár legalsó lépcsőjén látod állani, hogy a misét megkezdje, minő érzületnek kell szivedben támadnia? Mindenekelőtt az örvendetes vágy, hogy szerető szívvel lehess jelen az áldozatnál, melyben Jézus, mint egykor a Kálvárián, ugy itt is az oltáron irántad való szeretetből föláldozza magát az egész emberiség iránti szeretetből, hogy szentséges vére által megváltsa őket. Erre utal a zsoltár; «Bemegyek az Isten oltárához — bocsásd ki világosságodat és igazságodat — miért vagy szomorú, én lelkem? — Bizzál az Istenben». (42. Zsolt.) S midőn a pap meghajol és háromszor mellét veri, járjon át a te sziveden is bűneidnek tudata, az alázat, töredelem és bánat; kiálts föl azért kilenczszer szived hangján, mint a pap: «Uram, irgalmazz nekünk! Krisztus, kegyelmezz nekünk!» Azután egyesülj gyorsan szent örömben az angyali énekkel: Gloria in excelsis! Mert Isten egyedülj szent, az Ur és a Hatalmas, és Jézus az Isten Fia, a Bárány, ki elveszi a világ bűneit, a kit illet minden tisztelet az Atyával és a Szentlélekkel.

A «leczke» alatt gondolj az ünnep jelentőségére, a nap szentjeire. E néhány percz alatt egész történet tárul eléd, mint egy üvegfestmény, mely a nap sugaraitól van megvilágítva.

Midőn a pap az evangéliumot olvassa, minő gondolataid támadhatnak akkor? Még a jámbor középkorból ránk maradt hagyomány folytán napjainkban is szokásos, hogy lovaggáütés alkalmával a német lovagrendben, vagy a János-vitézeknél a nagymester és a lovagok, kik teljes fegyverzetben vannak jelen a nagymisén, abban a pillanatban, midőn az evangélium megkezdődik, kihúzzák kardjukat s azt a villogó, fényes aczelt addig tartják, míg az evangéliumot el nem olvassák. Mit jelent ez? Oh, azt könnyű megérteni: a keresztény lovagok ezáltal ünnepélyesen bizonyosságot tesznek arról, hogy készek karddal a kezükben a hitet megvédelmezni s Jézus Krisztusért

és az evangéliumért vérüket és életüket föláldozni. Ennek az érületnek kell minden keresztény szívében honolnia, és hogy evangélium alatt az összes keresztény hívők fölállanak s magukat a szent kereszt jelével megjelölve, állva hallgatják azt — mi mást jelent, mint egy olyan lovagkori hitvallást? S a mi szívében forr, azt néhány percz múlva ajkukkal is megvallják. A pap a Hiszekegy-et imádkozza.

Ez a Hiszekegy röviden magában foglalja szent vallásunknak minden czikkelyét. Ennek néhány szava szent Teréz szívére egészen különös benyomást gyakorolt, ki is elrendelte, hogy lelki leányai ezt a részt lassabban mondják, mint a többit. Melyek voltak e szavak? A következők: «És az Ő országának nem lesz vége». Az örökkévalóság gondolata ez. Nem kellene-e e gondolatnak minden keresztény szívében egy tűszikrának lennie, mely nagy tettekre lelkesít?

Most következik a fölajánlás. A pap kezébe veszi a patenát az ostyával és fölemeli. Ah, tedd a te szívedet is a patenára s mindazok szívére, kiket szeretsz, igen, az egész világ szíve elfér azon. Az ostyával együtt ajánld föl őket az örök Atyának égő áldozatul.

Hogy aztán a pap néhány csepp vizet vegyít az áldozati borba, emlékeztet bennünket hitünk fölemelő igazságára, hogy az emberi természet a Jézus Krisztussal való testvéri viszonyból fogva hivatva van arra, hogy az isteni természetben részt vegyen és Istennel egy legyen, a mint hogy a vízcsepp is a kehelyben borra változik. Minő felmagasztalás.

S midőn a pap a kelyhet a borral föláldozza, ne ijedj vissza te se attól, hogy a szenvedés kelyhét, és ha méltó lennél, a vér kelyhét is, mint hálás szeretet áldozatát az Urnak fölajánljad.

Nemsokára hirül adja a csöngetyü, hogy a pap az angyalok karait hívja segítségül, hogy az Isten méltóságát magasztalja, egyesítsd akkor szíved hangjait a cherubok- és szeráfokkal, kik szünet nélkül kiáltják: «Szent, szent, szent az Ur, Sabaoth Istene!» Egy haldokló karmelita szűznek utolsó szavai valának: «Sanctus, sanctus, sanctus!» Fölemelő gondolat, hogy e lélek annyira át volt hatva Isten szeretetétől, hogy életének utolsó pillanatában ugyszólván önmagáról is megfeledkezve, csak Isten dicséretére és magasztalására gondolt.

Látod aztán, hogy a pap csendesen elmélyed. Gondol mindazokra, kik magukat imába ajánlották. Ez neked is intelem, hogy mindazok neveit, kik neked kedvesek, Jézus szentséges Szívének sebébe helyezzed s kérésidet a mennyei Atyának előadd és fölajánld.

Most közeledik az a pillanat, melyben az átváltozás csodája történik. Azokban az imákban, melyek az átváltozást megelőzik, megemlékezik az Egyház az eleven hittől áthatott apostolokról s az első századok vértanúiról, és itt is a vérontás nélküli áldozatnál az élő hit és a szeretet szelleme, mely

az apostolokat és a szenteket megihlette, a legjobb előkészület Jézus fogadására, midőn a pap kezeiben mintegy ismételten, ujólag emberré kell lennie. A pap szavára Jézus lejött az égből s most megjelenik elevenen az ostya színe alatt az oltáron. A mennyei lelkek körülveszik őt s a pap fölemeli az Urat a magasba, hogy leborulva imádjuk őt. El ne mulaszd, Megváltónk ezen imádása alkalmával egy pillantást vetni a szent ostyára. Szent Gertrud az ostya fölemelésékor látta, a mint Jézus az ő legédesebb Szívét egy arany kehelyben kezeivel fölemelve, Atyja elé tette s magát oly megfoghatatlan s megbecsülhetetlen módon áldozta föl Egyházáért, hogy egy teremtmény se méltó ezt megérteni.

Ha te aztán az ostyában jelenlevő Jézusra tekintesz, rád esik egy sugár az Ő isteni szeméből, mely azt látszik tőled kérdezni: Szeretsz engem? S valóban nincs egy oly pillanat a szentmise alatt, mely alkalmasabb volna hogy Jézus iránt való szeretetedet egy csendes gondolat által hangosan kifejezd s egyuttal kívánságaidat és kérelmeidet is Szívébe helyezzed. Kívánj, a mit akarsz. Megad mindent, ha bizalmaid az Ő szavában eleven és határtalan. Ő nem hagyhatja kérésedet meghallgatlanul; mintegy esküvel kötötte meg kezeit. Bizony, bizony — mondja Ő — a mily igaz, hogy Isten vagyok — ígérem ezt nektek.

S minő kegyelmet fogsz magadnak kérni? Oh, minden sziv igen jól tudja, mire van szüksége, mire vágyik, ma erre, holnap más valamire. De azért meg akarod hallgatni régi barátod tanácsát? — Három kívánságot, három adományt, három kérést fogsz ismételni mindennap életed végéig. Megnevezem neked azokat bizalommal: könyörögni fogsz szerető szivért kegyes, irgalmas ítéletért, bűnbocsánatért az égben — tisztítótűz nélkül.

Ha aztán a pap a kelyhet a magasba emeli, melyben a szent vér van, mely Jézus Szívéből kiömlött, áldozd föl azt a Felségesnek szándékaid szerint s az a kehelyből mintegy kiáradni fog s mint édes kegyelemeső fog leömleni a résztvevők szívébe és a szenvedő lelkek tűzlángjába.

Az átváltozás és áldozás (kommunio) közötti idő magában foglalja azon boldog és szerencsés pillanatokat, midőn a pap és a hívő nép a szó szoros értelmében Jézusnak, vagy ha jobban tetszik, Jézus szent Szívének társaságában vannak. Ezért adja itt az Egyház szolgájának szívébe a mi szeretteinkről való megemlékezést, kik az Ur csókjában elbucsuztak tőlünk — s a legszebb imákat az ő ajkára — rámutat az áldozat előképeire, Jézus szenvedésére és föltámadására, az égi kegyelem áldásaira, a vértanuk korára, a legnemesebb szüzek liliomkoszorujára, egy szent Ágnesre, Ceciliára, Ágotára s föltüzeli ezáltal a hívő sziveket, hogy a Jézus iránti szeretet által és Vele és Benne a háromszemélyű egy Istent tiszteljék és magasztalják.

Midőn erre a pap a Mi Atyánk-ot imádkozza, fordíts kiváló figyelmet

a három első kérésre, melyeket maga Jézus mindenekelőtt szívünkre kötött. Az üdv egész tudománya foglaltatik bennük.

Mikor aztán a pap az ostyát megtöri, a mi Jézus halálát jelenti a keresztáldozatnál, akkor gondolj arra a komoly pillanatra, midőn a te szemed s a te szived is meg fog törni és azért egyesítsd gondolataidat az Egyház szavaival: Oh, Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit, irgalmazz nekünk!

Hatolj aztán bele az Ő isteni Szívébe, mely irántad való szeretetből keresztül szúratott, ajánld föld neki viszontszeretetből áldozatul a saját szivedet s egyuttal kérdd Őt, hogy szeretetével és szellemével betöltsön téged.

A következő három imádság tartalma figyelmeztessen arra, hogy imádkozzál a három legfontosabb kegyelemért: állhatatosságért a hitben, állhatatosságért a hivatásban és állhatatosságért a kegyelemben.

Ezután következik az áldozás, vagyis az áldozat befejezése, a melyben lelkileg résztvehetsz, mindazon áldásokkal együtt, melyeket nekünk Jézus testének és vérének élvezetére, előkészületünk, vágyunk és szeretetünk mértéke szerint nyújtani képes.

A mit a kegyelem ama boldog pillanataiban, mialatt Jézus személyesen és elevenen hozzánk költözik mint egy tabernakulumba s azután keblünkben és szívünkben lakozik és időzik, míg csak a szivek meg nem romlanak — a mit e drága pillanatokban Urunknak, Istenünknek, testvérünknek és barátunknak mondhatunk s a mit tőle kérhetünk — bár mindenkinek szeretete tetszés szerint nyilvánulhat meg, de két csendes gondolatot mégsem akarunk elhallgatni, tudniillik, hogy minden áldozás utra valóul szolgálhat számunkra, ha a halál minket meglepne, vagy esetleg nem volna alkalmunk a viatikumot magunkhoz venni; és aztán, hogy az utolsó vércsöppbe, mely a szent kehelyben összegyülemlik, mindazon lelkeket belemérithetjük, a kiknek üdvözülése különösen szívünkön fekszik és a kik leginkább vágyódnak Jézus szeretete után.

Két perczzel később megkapod a papi áldást s kegyelmekkel meg-
rakodva térhetsz vissza napi foglalatosságodhoz.

Kegyelemkincs a szentmiseáldozatban.

Egy, a szentség iránt való szeretettel és buzgalommal telt pap, a ki sokszor és gyakran elmélkedett a szentmiseáldozat fenségéről és értékéről, hetvenhét kegyelmet számlál el, melyeket az ember Isten irgalmának e forrásából merithet. Csak hét áldást említünk meg itt röviden: a bűnök bocsánata, az adósság kifizetése, a Jézussal való közösség, a háladatosság áldozata, az irgalom forrása, öröm a menny és föld számára, a szegény szenvedő lelkek megszabadítása.

P. Stöger J. S. I.

Szentségtörés és engesztelés Bécsben.

AZ A VAK gyűlölet, mely néhány év óta a «Los von Rom»-mozgalom képében oly kihívóan támad a katolikus egyházra, a múlt hónap folyamán páratlanul merész módon sértette meg a katolikus egyház legszentebb titkát és legnagyobb kincsét, az Oltáriszentséget. Az egyházgyűlölő fanatikusok elvakultsága annyira ment, hogy nekitámadtak a szentségi Üdvözítőnek, oly szavakkal illetve Őt nyilvánosan, mely megfagyasztja a vért minden igaz hívő ereiben s elemi erővel követeli a legfényesebb elégtételt és kiengesztelést.

A fölforgató katolikusellenes tábor lapjában, az «Alldeutsches Tagblatt»-ban a következő istenkáromlás látott napvilágot: «Nem tiszteletet, de a legmélyebb megvetést érezzük az Isten gyanánt imádott ostya előtt. Mindaz, a mi Róma a közép- és ujkorban ezenfelül dogmatikai teherül gyártott, voltaképen gyermekjáték azzal az állítással szemben, hogy minden misés pap tetszése szerint varázsolhat elő egy-egy «sült Urister» (gebackenen Herrgott), tehát valóság szerint Isten fölött áll. Ezt a tant megvetjük. És nincs uralkodni vágyó pap, nincs csász. kir. hatóság, mely bennünket arra kényszeríthet, hogy az e tan iránt kifejezésre kerülő «nyilvános vallásgyakorlat»-tal szemben tiszteletünket fejezzük ki». És az állami cenzura ezt a szörnyüségessé sértést kifogástalannak találta, akárcsak nálunk, Magyarországon irtak volna így.

De az osztrák katolikusok nem vették oly könnyen a szörnyü káromlást, mint az ilyen magyar testvéreik szokták tenni, hanem egy szivvelélékkel elhatározták, hogy a meggyalázott szentségi Jézusnak fényes elégtételt szolgáltatnak. Főpásztor és nyáj fölriadtak és történelmi nevezetességü tiltakozásban törtek ki. Gruscha Antal dr. bibornok-érsek főpásztori szózata, advent 4. vasárnapjáról szóló kelettel, így szól:

«A bécsi egyházmegye minden katolikus hívéhez! Egy Bécsben megjelenő lap egyik számában, mely néhány nap előtt jelent meg, az Oltáriszentségről szóló tant oly modorban tárgyalta, mely alkalmas arra, hogy minden katolikust mélyen megsomoritson. Igazán megfoghatatlan, hogy ebben a városban, hol a legméltóságosabb Szentség ősidők óta a legünnepélyesebb módon illő tiszteletben részesül, ezt a legszentebb dolgot a megvetés prédájává lehet tenni.

Én és az én hivatalom minden lépést, a mikre a törvény följogosít, megtettem, hogy szent vallásunk és egyházunk ellen intézett azt a sértés megérdemelt visszautasítás és bűnhődés érje.

Nyilvánosan és ünnepélyesen tiltakozok e merénylet, szent vallásunk gyalázása és megsértése ellen.

Fölhivom egyuttal főegyházmegyém összes katolikusait, hogy e tiltakozásomhoz csatlakozzanak.

Engesztelésül katolikus vallásunk e sérelmével szemben kérem és meghivom összes katolikus hiveimet, hogy a most folyó napokon, a midőn az Isten jóságának és irgalmasságának legmélységesebb titkait ünnepeljük, a templomok, különösen az Oltáriszentség sűrű látogatásában e merénylet, tiszteletlenség és hálátlanság bocsánatáért esdekeljenek».

Ezt Bécsben december 19-én minden templomban fölolvasták. A hatás el nem maradt. A katolikus akció-bizottság a maga részéről az összes katolikus egyesületekhez a következő fölhevítést bocsátotta ki: «Alsó-Ausztria katolikusai! Türelmünknek vége szakadt. Az egyháznak és papságnak a lapok részéről évek óta folytatott sokféle megsértéseit legujabban egy bécsi napilap alávaló támadása a legméltóságosabb Oltáriszentség ellen tetézve túlhaladta. Ez a támadás a cenzurára hivatott hatóság éleslátását megfoghatatlan módon kikerülte. De hogyha a hatóság a hitetlen vakbuzgóság ilyen kitérőit megtűri, mi nem tűrjük el. A bécsi egyházmegye főpásztora lángoló tiltakozásban már nyilvánosan hallatta szavát. A katolikus nép meg fogja mutatni, hogy ennek a főpásztori tiltakozásnak teljes hatást fog szerezni».

Időközben Ausztria más püspökei is fölszóltak, csatlakozva Gruscha bibornok tiltakozásához. A katolikus egyesületek sorban mind fölriadtak és tiltakoztak. Városról-városra, faluról-falura, egyik völgyből a másikba terjedt a katolikus vallás meggyalázása ellen irányuló tiltakozás. Az osztrák katolikusok fölébredtek s hatalmas tüntetésben adtak kifejezést hitüknek s utasították vissza az aljas támadást. Január 9-én volt a bécsi városházán, a népcsarnokban, a katolikus egyesületek közös nagy tiltakozó gyűlése. A résztvevők száma ezrekre rugott s még több ezren tolongtak a városháza előtt, kik be nem juthattak. Az osztrák katolikusok kitünőségei egymásután emelkedtek föl szólásra s mindegyik beszéde hatalmas hitvallás volt az Oltáriszentség s a katolikus egyház tana mellett. Különösen viharos tetszést aratott Bécs polgármesterének, *Lueger Károlynak* s a keresztény szociálisok vezérének, *Lichtenstein Alajos* herczegnek beszéde. Mindkét szónok ékesen fejtegette, hogy a hivek szent érzelmeit nem szabad piszkos kézzel érinteni s Ausztria katolikusainak kegyeletét nem lehet büntetlenül sérteni. Elmúltak már azok az idők, midőn a katolikusokkal szemben minden meg volt engedve s mikor legszentebb kincseik szabad prédára voltak bocsátva.

Az impozáns gyűlés lefolyása méltó volt Bécs katolikusainak hit-hűségéhez s ahhoz a felséges titokhoz, mely mindig újra megdicsőül, s minél inkább gyalázzák, annál fényesebben ragyog, minél inkább támadják, annál szebben diadalmaskodik.

KASSA VÉRTANUI.

Nagyfalussy Lajos.

Sötét az éj burkolatja
Kassa város fölött ;
Nem alhatik ármány miatt
Három hős üldözött,
S a hű fiu im fölriad,
Ki szenved övelök.

«Ah! halljátok, mit álmodám :
Vihar szárnyán jártam !
Ez éjszaka vihar-tépett
Virágokat láttam.
Vérvirágok koszoruját —
Magam is beváltam !»

Áludj gyermek ! Te az oltár
Legkisebb apródja ;
Szűz Mária szép kertjének
Legzsengébb bimbója :
Hinnéd, hogy az Úr téged is
Hivna véradóra ?

Vihar zúg . . . buzogány zuhog,
Megrendül az ajtó,
Nem remeg, bár fegyverfelen,
Három hős hitvalló ;
Igaz vérök patakjából
Piroslik a palló.

Magyar-e a ti lelketek ?
«Magyar szívünk, vérünk.»
S magyar hitben is éltek-e ?
«Igaz hitben élünk.»
Akkor haltok : rettegetek !
«Meghalni sem félünk.»

Megkezdi a bakók hada
Hóhéri munkáját ;
Betépik a hitvány kezek
A szentek ruháját ;
De lelkek most ölti föl a
Dicsőségnek szárnyát.

Kezök, lábok kötélben bár,
De szellemök szabad,
Mely egy silány, koncz életert
Hitet meg nem fagad ;
Korona a mártir-kötél,
Mely fejökre tapad.

Vér serken homlokuk körül
Szoros kötélt alatt ;
Kínjok mindent, s bátorságuk
Minden kínt meghaladt ;
Égő fáklyák sütő tüzét,
S bárdvagdalásokat.

S hogy ajkukon elrebegett
Jézus erős neve ;
Ime ! kiáll a gyermek is,
És vértanu leve,
Szívén megtört minden pokol :
S a poklok ereje !

Grodeczki, Pongrácz, Kőrösi,
Ti három vérvirág !
S te zsenge bimbó ott velök,
Óvjátok e hazát !
Szűz Mária édes kertjét,
Magyaroknak honát.

KérjeteK és megnyeritek.

NÉHÁNY év előtt élt Londonban egy jóakaratu korosabb nő, ki a methodisták felekezetéhez tartozott. Addig csak meg volt a methodista (olyan luteránus-féle) felekezet tanaival elégedve, míg egyszer föl nem keltették figyelmét a Szentírás ezen szavai: A ki eszi az én testemet, annak örök élete vagyon. Nem tudván önmagától megérteni ezen mondatot, vallásának prédikátoraihoz fordult fölvilágosításért. De azokkal nem boldogulhatott. Az egyik azt mondta neki, hogy azokat a szavakat képleges, átvitt értelemben kell venni; nem igazi testet és nem igazi evést kell itt érteni. Ez a föl-fogás nem nyugtatta meg az asszonyt. Egy másik prédikátor meg olyan okosan beszélt neki, hogy abból meg épen semmit sem tudott megérteni. Mit tett hát? Többé nem alkalmatlankodott a prédikátoroknál, hanem így gondolkodott: nem azt mondja-e az Ur, hogy kérjeteK és adatik nekteK? Tehát naponta kérni fogom az Istent, hogy halálom előtt küldjön valakit hozzám, a ki fölvilágosít engem ebben a dologban. A mint kigondolta, ugy is cselekedte. Már több éven át végezte e célból imáját, midőn egyszer megbetegedett és nyögve, sóhajtozva ott feküdt ágyán a pinczelakásban. Ekkor az Isten egy véletlennek látszó eset alkalmával sietett a jólelkű asszony bizodalját megjutalmazni.

A nap már nyugovóra szállt, a mikor egy katholikus papot beteghez hívtak. A beteg lakásául egy bizonyos utcának pinczétől föl a padlásszobáig munkáscsaládoktól lakott kaszárnyaszerű házát nevezték meg. A pap megérkezvén a házba, ide-oda ödöngött a sötét udvarban és lépcsőkön, keresvén valakit, a kitől megkérdezhesse, hogy a beteg melyik szobában van. A mint így a sötétben tapogatózva föl akart a rozoga lépcsőn menni, lába megcsuszik és ő több lépcsőfokon át nagy zörejjel lefelé csuszik, épen egy pinczelakás ajtaja elé. Baja azonban nem esett. Erre hamar kinyílt egy ajtó, világosság hatolt ki rajta és egy férfi sietett oda, a ki megismervén a papot, örült, hogy meg nem sérült, aztán hívta be a szobába, hogy ijedéséből kissé magához térjen. A pap szívesen fogadta az ajánlatot és mielőtt a betegjéhez ment volna, belépett a szobába. Rövid időzés után távozni készült, de még előbb megkérdezte, hogy a másik lakásban ki lakik, a honnan oly fájdalmas nyögések hallatszanak? — «Egy jámbor öreg methodista asszony lakik ott — felelte a kérdezt. — Legyen szives, látogassa meg őt, nagyon jól fog esni neki egy-két vigasztaló szó.» Valóban a beteg nagyon megörült a látogatásnak és néhány perczig tartó beszélgetés folyamán csakhamar megkérte a papot, magyarázná meg neki, mit jelent a Szentírás ezen mondata: «A ki eszi az én testemet, annak örök élete van». A pap a katholikus egy-

ház szellemében adta meg a magyarázatot. «Igen, igen, ennek kell az értelmének lenni, magam is így véltem. És így tehát az Isten meghallgatta forró kérésemet.» Aztán apróra elbeszélte, miként szeretne volna tudni ama szentirási mondat értelmét, miként fordult hiában a prédikátorokhoz és miként imádkozott a Szentírás ezen biztatása alapján. «KérjeteK és megnyeritek»,

A szeretet foglya.

«Reménységünk»-ből.

hogy végre megismerje azon mondat igazi értelmét. Aztán pedig folytatta: «Ugyan, Istenem, részesülhetek-e én is abban a szerencsében, magamhoz vehetem-e halálom előtt az én Üdvözítőmet?» Az Isten, a ki teljesítette első kívánságát, gondoskodott róla, hogy teljesüljön az utolsó vágya is. Nyomban letette a katolikus hitvallást, meggyónt, magához vette az Utravalót és csendesen meghalt.

P. Dávid S. J. «Zu Nutz und Trost» könyvéből.

Nerli Miklós a pokolban.*

Irta : ANATOLE FRANCE.

AZ URNAK ezer ötszáz és hetedik esztendejében élt Firenze nemes városában egy bankár, névszerint Nerli Miklós. Mikor az óra hármát ütött, már az íróasztalnál ült s mikor kilenczet ütött, még mindig ott ült s írta egész nap a számokat táblácskáira. A római birodalom császárjának is adott kölcsön pénzt. S hogy az ördögnek magának is nem adott, az csak azért volt, mert félt, hogy ez az ur, a kit gonosznak neveznek s minden fortélyban járatosnak tartanak, meg fogja csalni. Nerli Miklós vakmerő s gyanakvó volt. Nagy vagyont gyűjtött össze, sok embert tett tönkre s ezért Firenzében nagyra becsülték. A városban jámbor alapítványokkal fitogtatta a gazdagságát. Kívül a város falán ispotályt építtetett, melynek kőből faragott s tarkára festett homlokzata életé tisztos cselekedeteit tárta a néző elé; hálául azért a pénzért, melyet a Santa Maria Novella-templom befejezésére áldozott, arczképe ott függött a kórus falán. Meg lehetett ismerni vörös posztó sapkájáról, perémes vammszáról, zsirtól pufók, sárga arczáról, élénk, apró szemeiről. Az oltár másik oldalán függött feleségének a képmása, áhíttatosan térdre borulva, tiszteletreméltó, szomorú arczczal s olyan ridegen, hogy mindenki azt hitte volna, ez az asszony soha senkivel jót nem tett.

Nerli Miklós a köztársaság polgárainak a javából való volt; soha szavát a törvény ellen föl nem emelte, soha nem törődött a szegényekkel s azokkal, kiket a hatalmasok pénzbírsággal, vagy számkivetéssel sujtottak. Semmi sem csökkentette a városatyák szemében a nagyrabecsülést, melyet Nerli Miklós a gazdagságával szerzett az emberek előtt.

Egy téli estén a bankár később tért haza a szokottnál s ekkor palotája kapujában félmeztelen koldusok csapata vette körül, kik kezüket nyujtották eléje.

Kemény szavakkal utasította vissza őket. De a koldusok az éhségtől mohók és arczátlanok voltak, mint a farkas. Körülállták s esengő, durva hangon kértek kenyeret. Nerli Miklós már lehajolt, hogy követ vegyen föl s közéjük hajítsa, mikor szolgálóinak egyike jött s kosarat hozott fején, telve fekete kenyérral az istállóban, konyhában s kertben dolgozó szolgáló számára.

Magához intette a legényt s két kézzel markolva bele a kosárba, a szerencsétlenek közé hajigálta a kenyeret. Aztán bement a házába, lefeküdt s elaludt. Álmában megütötte a guta s oly hirtelen halt meg, hogy még

* Tolnai Világ Lapjából.

az ágyában hitte magát, mikor már ott volt, «hol sötétség vagyon, sirás s fogaknak csikorgatása». Szent Mihály arkangyalt pillantotta meg, fénytől övezetten, mely testéből sugárzott ki.

Az arkangyal mérleget tartott a kezében s az egyik komponába rakott egyet-mást.

Mikor Nerli Miklós a mérleg megterhelt komponájában észrevette az özvegyek kincseit, melyeket zálogban tartott magánál, a tallérokat, melyeket csalással szerzett s a ritka, régi aranypénzeket s lázsiásokat, melyekhez uzsora révén jutott: megtudta, hogy a mit szent Mihály előtte mérleget, az az ő most már véget ért élete. Figyelmes s nyugtalan lett.

— Messer San Michele — szólt — ha ráragod az egyik komponára mindazt a kincset, a mit életemben összegyűjtöttem, kérlek, tedd a mérleg másik felére a kegyes alapítványokat, melyekkel jámborságomat oly fényesen bizonyítottam. El ne felejtse se a Santa Maria Novella székesegyházat, melynek költségeihez majd egy harmadával járultam hozzá, se a város falain kívül álló ispotályt, melyet egészen a magaméból építettem.

— Ne félj — felelt az arkangyal — nem fogok semmit elfeledni.

S ragyogó kezével rátette a mérleg másik karjára a Santa Maria Novellát s a festett homlokzatu ispotályt. A mérleg meg sem mozdult.

A bankár szorongani kezdett.

— Messer San Michele — kezdte újra — keress csak tovább, kérlek. Nem tetted rá még a mérlegre sem a San Giovanni-templom szép keresztelőmedenczójét, sem a San Andrea-templom szószékének faragványát, mely Krisztus Urunk kereszteltetését életnagyságban ábrázolja. Pedig ez a munka nagy pénzembe került.

Az arkangyal rátette a mérlegre a szószéket is, meg a keresztelőmedenczét, de a kompona csak nem akart sülyedni. Nerli Miklós érezte, hogyan ül ki homlokára a hideg verejték.

— Messer arkangyal — kérdezte — biztos vagy arról, hogy a mérleg nem hibás?

Mosolyogva felelt San Michele, hogy a mérleg, bár külsőre olyan, mint a párisi zálogosoké s a velencei pénzváltóké, mégis egészen jól mutat.

— Hogyan? — nyögte Nerli Miklós halotthalványan — a székesegyház, a szószék, a medencze s az ispotály összes ágyaival együtt nem nyomna többet, mint egy szalmaszál, mint egy tollpihe?

— Látod, Nerli Miklós — szólt az arkangyal — gonosztetteid súlya mostanig sokkal nagyobb, mint a mennyit jócselekedeteid nyomnak a latban.

— Tehát poklokra jutok? — kérdezte a firenzei vaczogó fogakkal.

— Türelem, Miklós — felelt szent Mihály — türelem, még nem végeztünk. Ez még itt van!

S fölvette azokat a fekete kenyereket, melyeket a bankár aznap este

hajigált a szegények közé. Beledobta őket a jótettek komponájába, mire ez hirtelen megsülyedt, míg a másik fölemelkedett. Nem billent a mérleg sem jobbra, sem balra s a nyelve azt mutatta, hogy a két súly egészen egyenlő.

A bankár nem akart hinni a szemeknek.

Az arkangyal így szólt:

— Látod Nerli Miklós, nem való vagy sem az égbe, sem a pokolba. Eredj, menj vissza Firenzébe s szaporítsd a kenyerek számát, melyeket éjjel, mikor senki sem látta, a magad kezével szórtál a szegények közé s akkor meg fogsz menekülni. Mert a mennyország nemcsak a bűneit megbánó kufárnak s a vezeklő bűnös asszonynak nyilik meg. Isten irgalma határtalan, meg tudja menteni még a gazdag embert is. Légy te ez a gazdag. Szaporítsd a kenyerek számát, melyeknek súlyát itt látod a mérlegemben. Eredj.

Nerli Miklós fölébredt, az ágyában volt. Megfogadta, hogy követi az arkangyal tanácsát, szaporítani fogja a szegények kenyerét, hogy bejuthasson egykor a mennyeknek országába.

Három évig élt még a földön s ez idő alatt irgalmasszivü volt a szegényekhez, temérdek alamizsnát osztott szét.

~ VEGYESEK ~

A legközelebbi Eucharisztikus Világkongresszus, számszerint a XVI-ik, ezidén május 17—21-ig Rómában lesz. Az első ilyen kongresszus 1881-ben volt Lilleben. Hogy most Rómában tartják, az X. Pius pápa kívánatára történik.

Cs. községben az új templom nagyon messze lévén a plébánialaktól, az örök lámpa gondozását egy jámbor leány vállalta el. Gondozza is szépen, gyöngéd lelkülettel, az Ur Jézus iránt táplált szeretetével úgy, hogy a lámpa soha ki nem alszik rendes körülmények között. De mivel egyszersmind családfentartó is, igen sok dolga van egész nap; hogy tehát az időt megnyerje, felkel korán, elmegy a templomba, rendbe hozza a mécset és letérdel, imádkozik az oltár előtt. Itt találja őt a felkelő hajnali harangszó, így virraszt Üdvözítője lábainál. Azután haza siet és vigan dolgozik egész nap. Este valószínű épen így tesz.

És ezt egy egyszerű falusi leány teszi. Tehát ott a falusi tűzhely mellett is teremnek igazán ideális nagy lelkek. Spiritus ubi vult spirat — a Szentlélek működik, a hol épen akar.

(E. O. L.)

Hát miért nem a füleit? Belgiumban történt. A tanfelügyelő meg egy iskolásgyerek ugyanazon vasuti kocsiba kerültek. A tudós tanfelügyelő ujságból olvasott, mikor egyszerre csak egy templom előtt robogott el a vonat. A fiu levette süvegét s mondta ugy magában: Dicsértessék, szeretessék és áldassék a legméltóságosabb Oltáriszentség. A tanfelügyelő észrevette s nem átalotta, hogy megcsipkedje e vallásos tetteért a fiucskát. Megszólítja: «Te bizonyosan valami ministráló gyerek vagy». «Igen — felel az — s épen most készülök az első szent áldozásra.» — «És mire tanít titeket a plébános?» — «A vallás titkaira.» — «No fiam! mondd hát el, melyek azok a titkok, mert én már rég elfelejtettem; különben te is ugy fogsz járni, kinősz te is a titkokból.» — «Nem én; én a Szentháromság, az Isten Fia megtestesülése s a megváltás titkait soha nem fogom elfelejteni.» — Hát mondd meg, mi az a Szentháromság?» — «A Szentháromság: egy Isten három személyben.» És föl tudod azt fogni, édes fiam?» — «Mi ugy tanuljuk, hogy a vallás titkai nem arra valók, hogy azokat fölfogjuk, hanem hogy tudjuk és higyjük.» — «Ah, hiu mesebeszéd; okos ember el nem hiszi, csak a mit fölfogni képes. Tudd meg, én királyi tanfelügyelő vagyok.»

A jámbor fiu szive összeszorult, arcza szinte halavány lett. De hamar összeszedte magát s mondja: «Tehát nagyságos ur csak azt hiszi, a mit fölfogni képes? Mondja meg tehát nekem, hogy: miért mozog az ujja, a mikor csak akarja?» — «Hogy miért? Azért, mert akaratom hat az ujjak inaira?» «És hogy van az, hogy akarata hat az ujjak inaira? — «Hát... az csak ugy van.» — «De hát föl tudja azt fogni is, nagyságos ur, hogy hogy is van az?» A tanfelügyelő hallgat. A fiu folytatja: «Próbálja csak meg nagyságos ur a füleit is mozgatni, ugy mint az ujjait mozgatja». — «Eh, hagyj békét» — rivalt rá a tudós, mert elfogyott a szussza, s hátra vágva magát tovább olvasta ujságát, rettenetesen röstelve a dolgot a többi utasok miatt, hogy tuljárt az ő tudós eszén az az egyszerű ministránsgyerek.

(Szent Erzsébet Hirnöke.)

Három pillantás. (Fénelon után.)

A megelégedés — földi paradicsom.

Ehhez az elzárt kerthez 3 kulcs szolgál.

És ez a 3 kulcs a három pillantás:

A pillantás az égre.

A pillantás a sirba.

A pillantás a nagy világba.

Pillantás az égre, az a te hazád, oda be kell jutnod!

Ott élvezni fogsz, s más dolgod nem lesz.

Pillants a sirba, abba a szük gödörbe!

Ime ez földi élted vége. A földi élet csak átmenet — és elég nyomorult átmenet — nem cél.

Pillants a nagy világba — mennyien vannak, kik sokkal boldogtalanabbak, mint te — millió a számuk.

E három pillantás, lelki szemeidnek ez a három kitekintése — megnyugtat minden bajodban, megelégedést szül, ez boldoggá tesz!

Nem lehet szomorú, ki gyakran a végtelen élvezetekre gondol, melyek reá várakoznak az égben. — Könnyen türünk, ha annak a tudata támogat, hogy hisz e földi élet nyomorusága csak a sirig tart!

S míg élünk, annak tudata, hogy nem egyedül szenvedünk, szintén vigasztal.

Ez a három pillantás egy pillanatnyi időre sem engedi be szivedbe a szomoruságot! (Jézus Szent Szívének Hirnöke.)

Ágnes vagy az Oltáriszentség kis menyasszonya.

o o o o Angol regény o o o o

(Folytatás.)

Fordította: FLUCK JOLÁN.

E rettenetes pillanatban a szerencsétlen lovag érezte, hogy lelkét az önvád, a szégyen, a kétségbeesés mily kegyetlenül mardossa; s ez mind oly kimondhatatlan erővel támadta meg, hogy képtelen volt áldozatától bocsánatot kérni. Némán vált meg bátyjától, kinek halálát kétségkívül ő okozta s lassu léptekkel követte hugát, anélkül, hogy tudta volna hová. Végre célra értek. May egy nehéz függönyt huzott félre, mely a földalatti folyosót nagyanya lakásától elválasztotta és megállt. A lovag szintén. Netterville arcza a fölismerhetetlenségig el volt változva.

— Netterville John — szólta meg őt May erélyes és szigorú hangon. — Ön áruló, egy ártatlan szent férfit fosztott meg ma szabadságától, sőt talán életétől is. Évekkel ezelőtt kiüldözte szüleimet hazájukból. Atyám a tengeri rablók ellen folytatott harczban esett el; anyám nyomorban halt meg. Velem pedig úgy bánt, mint a kutyájával és én mindennek daczára ma kétszer mentettem meg életét. És most csupán arra kérem önt, hogy hátralevő napjait bűnbánatban töltse.

Netterville lovag csak apródonkint értette meg, mit mond huga s nem volt képes reá felelni. Még jóformán magához sem tért, midőn egy tágas barlangba léptek, melynek egyik sarkában, puha, vetett ágyon lesóványodott, halálra vált asszony feküdt.

— Anyám, bocsáss meg! — nyögé a lovag, térdreesve a kiaszott alak előtt.

A haldokló már válaszra nyitotta ajkait, midőn erős léptek és hangos

beszéd zavarta meg a barlang csendjét. Azután pedig keserves zokogás hallatszott és berohant az öreg Moya.

— Jóságos Isten! — kiáltá kétségbeesetten. — Megölték a mi drága urunkat!

John még mindig anyja előtt térdepelt.

— Oh ne átkozd meg őt, ne átkozd meg — könyörgött May, mert észrevette nagyanyja arczán a megvető kifejezést. — Sőt inkább add reá végső áldásodat!

A szerencsétlen anya kitérte karjait s így szólt:

— Bocsásson meg neked az Isten, mint a hogy én megbocsátok neked, fiam és áldjon meg tégedet!

E szavak után megszűnt a halálra sebzett anyai szív dobogása. Ágnes imája a mennybe jutott s az Ur meghallgatta azt.

Netterville atya, a szentéletű férfiú, föláldozta magát hitéért. A jó pásztor életét adta nyájáért, édes anyja pedig véghetetlen szülői szeretetében követte őt a mennyeknek országába, hogy ott vele egyesüljön. Netterville lovag ráborult a holttestre s könyeivel öntöze annak porhüvelyét, ki neki életet adott s ezek a könyek a valódi megbánás könyei voltak.

HATODIK FEJEZET.

Bár leszállna hozzám is a szelid galamb s nekem adná Őt, kiért lelkem oly nagyon eped!

Miután Ágnes megmentése sikerült, átadták őt az öreg Maynak, a ki mindenképen iparkodott az elalélt gyermeket életre téríteni. A vak leányka apródonként eszmélni kezdett, s képes volt ápolónője támogatásával nagyanyjához hazamenni. A mint lassan lépegettek, az alattuk levő sziklafolyosóból, mely a halál barlangjába vezetett, nagy zaj hallatszott fel. May oda-sietett s iszonyu látvány tárult szemei elé. Épen abban a pillanatban ért oda, midőn jóságos gazdáját, a szelid papot ellenségei meggyilkolták. Az asszony keserves jajgatásából megtudta Ágnes a történeteket, s a különben is gyenge és ideges gyermeket ez a sok izgalom egészen tönkretette. Annyi ereje még maradt ugyan, hogy lady Ozanmore kastélyát elérje, ott azonban ájultan rogyott össze. Bevitték szobácskájába és lefektették. Az előhívott orvosok egyhangulag kinyilatkoztatták, hogy a kis beteg felgyógyulásához nincs semmi remény. Ágnes maga is érezte közelgő halálát a csupán annak az egyetlen kivánságának adott kifejezést, vajha a gyönyörű Olaszországot boldog gyermekéveinek színhelyét viszont láthatná. Lady Ozanmore teljesíteni akarta kedves unokája óhaját, különben ő maga is kívánczozott vissza abba a városba, a hol rég keresett, szerencsétlen gyermeke sorsáról értesült, elhatározta tehát, hogy utra kelnek. Az előkészületek bevégeztével csak-

ugyan elindultak s Mayt is magukkal vitték. Az a gondolat, hogy forrón szeretett Jézusának hajlékát viszontláthatja, csodálatos módon megerősítette a kis beteget és így szerencsésen meg is érkeztek vele Nápolyba.

Itália ragyogó kék ege alatt sem gyógyult meg azonban a vak leányka s halvány arczáról le lehetett olvasni, hogy nemsokára bevégzi rövid életét. May egy percze sem távozott testvérje ágya mellől s éjjel-nappal mellette volt; Lady Ozanmore pedig folyton sirt; eszébe jutott neki minden a mi történt, maga előtt látta kedves kis unokáját, amint egészséges korában az oltár előtt oly áhitatosan imádkozott Jézusához, a kivel nemsokára egyesül.

A jó Benita, értesülvén a gyermek megérkezéséről, azonnal hozzá sietett, s nevelő anyai minőségében naponként meglátogatta őt. Francesco is minden szabad idejét a kis beteg ágyánál töltötte s beszélt neki sokat a jó Jézusról és a legfölségesebb Oltáriszentségről. Mi hiányozhatott tehát Ágnes teljes boldogságához? Semmi, csupán az a kimondhatatlan vágyódás az Úr Jézus szent teste után. Ezért gyakran mondá Francesconak: «Oh bár leszálna hozzám is a szelid galamb s nekem adná Őt, kiért lelkem nagyon eped!»

A jóságos Megváltó mindig különös kegyelmében részesítette a vak leánykáját, nem tagadta meg tehát forró kívánságát sem. Francesco volt az a ki a kedves gyermeket az isteni kegyelmek eme legnagyobbikának befogadása előkészítette. Az Oltáriszentség kis menyasszonya véghetetlen boldog volt, szinte megfeledkezett minden bajáról, és csak hön szeretett Jézusára gondolt. A galamb tehát csakugyan le fog szállni hozzá is, s neki adja Őt, kiért lelke oly nagyon sóvárog!

Azon a napon, midőn az Egyház teljes díszszel és pompával tartja meg az Oltáriszentség ünnepét, tért be először az Úr Jézus a szent ostya színe alatt az ártatlan gyermek szívébe.

E percztől fogva észrevette May, hogy testvérkéje csupán mennyei gondolatokkal foglalkozik. Napról-napra kevesebbet beszélt, arczán égi nyugalom ömlött el, mintha már is bologabb hazában lenne s May áhitattal és csodálattal szemlélte e földi angyalt. Órahosszáig is elüldögélt ágya mellett s nem merte kérni Istent, hogy a szeretett lény életét meghosszabbítsa, mert érezte és tudta, hogy annak a halál nem lesz szenvedés, csak átköltözés e siralom völgyéből egy szebb hazába, a hol örök béke és boldogság honol.

Egy este May kinyitotta a beteg szoba ablakát s a rajta beömlő balsamos levegő felfrisítette a gyermek láztól égő tagjait. Ágnes most is, mint mindig, az édes Jézussal beszélgetett, de azért mégis meghallotta a távolból közelgő éneket.

— Édes May — fordult nővérehez, — menj ki, kérlek, az erkélyre s nézd meg, vajjon nem Ő vonul-e el előttünk?

Úgy rémlett neki, hogy felismeri az Oltáriszentség himnuszának gyönyörű hangjait.

— Még nem látom a körmenetet — mondá May — de hallom én is a közelgő hangokat... Ah, most már jönnek... Igen, mindjárt itt lesznek... De mi ez? szentséges Szűzanyám! — kiáltá a leány térdre esve — minő fenséges látvány!

Valóban fenséges látvány volt. Nápolyi szokás szerint az utcán dolgozó mesteremberek, az áruikat hangos szóval kínálgató halárusok és kereskedők, a vándorszakácsok, a makarónifőzők mind elhallgattak, mint egy varázsütésre. A mint a körmenet közelükbe ért, letérdeltek s halk imát mormoltak. Maynek tehát igaza volt, ilyen fenséges látványban ő még soha sem gyönyörködött.

A mint a körmenet a térről eltávozott, mindenki fölállt s folytatta elhagyott munkáját.

— Minő csodálatos e nép hite és áhítata! — mondá May meghatottan.

— És ezek mégsem jobbak másnál — szóllalt meg Lady Ozanmore. — Náluk a hit csak külsőségekben nyilvánul, de azért indulataikat nem győzik le s csak úgy isznak, kártyáznak és dorbézolnak, mint bármelyik nemzet fiai.

— De hátha mégis legyőzik — válaszolá May.

— Oh én remélem, hogy nagy hatással van rájuk az Oltáriszentség látása. Midőn Jézus a Palesztina minden részéből hozzá sereglő néptömegnek beszédet tartott, ott volt Zacheus is, a ki Jerikóból azért sietett oda, hogy az Üdvözítőt meglássa. A tömegből választá ki az Úr Mátyást is tanítványának, s az evangélium a Simonnál végbement lakoma vendégei közül is csupán a bűnbánó Magdolnáról emlékezik meg.

— Tehát mindég csak egyesekről van szó — folytatá Lady Ozanmore — pedig sokan megtérhettek volna.

— Nos tegyük fel, hogy csak egyesek tértek meg, s e tömegből is csak kevesen szeretik igazán Jézust, de Ő, ki mindnyájunkért meghalt, nem kevesel egyetlen egy megtérő lelket sem... Ő azért tűrte el a legborzasztóbb kínokat, hogy abból a szenvedő emberiség vigasztalást merítsen minden bajára. Miért ne lenne a jelenléte annak, a ki így szólt: «Én azért jöttem a földre, hogy tüzet hozzak», most is, mint hajdan, a szeretet tűzének élesítője a szivekben?

May, Jézus ügyének lelkes védője e pillanatban Ágnesre tekintett. A gyermek feltérdelt ágyán s oly szép volt tiszta fehér ruhájában, vállára omló szőke fürtjeivel s szelid, ártatlan arczával, hogy May elragadtatva kiáltott fel:

— És ha csupán ezt az egy lelket látogatná is meg a jó Jézus, ugy fáradtsága nem lenne hasztalan. — Azután választ sem várva átölelte nővérét s így szólt:

— Feküdj le, édes Ágnesem, nagyon kifáraszt téged ez a helyzet.

A gyermek azonnal engedelmeskedett.

Mióta az Oltáriszentség kis menyaszsonyát az a boldogság érte, hogy az első áldozásban részesülhetett, azóta leginkább Istenével foglalkozott; és sürgetve kérte nagyanyját, hogy a következő csütörtökön, Jézus szent Szive ünnepének előestéjén, vinné el őt abba a kis templomba, a hol annyiszor imádkozott az Úr Jézus oltára előtt. Kimoudhatatlanul vágyódott az ott tartandó áldásban részesülhetni.

Lady Ozanmore teljesíteni akarta kis unokája kívánságát s az volt a terve, hogy majd Franceskóval kocsin küldi el oda. Ádnes első áldozása óta nem hagyta el szobáját.

De azután meg gondolkozott s elhatározta, hogy ő is velük megy. Viszont akarta látni azt a templomot, a hol kis unokáját feltalálta s könyörögni a jó Istennek, hogy ne vegye el tőle kis kedvenczét ily hamar. Ez a gondolat foglalkoztatta folytonosan. Érezte azt is, hogy bocsánatot kellene kérnie a gyermektől, a miért szivéből a hitet ki akarta irtani, e titkos lelki-furdalást azzal csillapitgatta le, hogy egy alkalommal megígérte ugy is Maynek, miszerint vallásuk gyakorlása többé nem szól bele s ez némi-kép megnyugtatta. Oh, mennyire fájt szive, mikor e hervadó virágszálla tekintett. A kis leány halványan, lehunyt szemekke s löszekulcsolt kezekkel feküdt ágyán, olyan volt mint egy letört lilium. Lady Ozanmore azt hitte, hogy e folytonos csöndesség még növeli a gyermek fájdalmait; pedig hát csalódott; unokája lelke és szive egyesült Jézussal az Oltáriszentségben, s most nem hagyták el egymást egy percze sem.

Ágnes boldogan fordult nővéréhez és így szólt hozzá:

— Látod, May, milyen jó itt, ugy-e mondtam neked, hogy Olaszországban minden Jézusról beszél?

— Valóban, édes Ágnes, olyan jótékony hatással van az emberre a hit és a szeretet eme légköre.

— Igen így van az egész Olaszországban, az O szent neve hangzik minden ajkon és él minden szivben. És oh boldogságok boldogsága még az utczákon is találkozhatunk vele!

Remélem, hogy nálunk is minden szivnek lakója O, vagy talán kételkedel benne, — Ágnes? tette hozzá May kissé szemrehányó hangon, a mit testvérkéjével szemben nem igen szokott használni. — A hit és a szeretet egyikünkben sem hiányzik, csak olykor erős harczot kell vívnunk gonosz hajlamaink ellen.

— Oh May — válaszolá Ágnes — emlékezzél csak vissza ama rettenetes napra!

Maynek ekkor eszébe jutott nagybátyja, az ablakhoz lépett s ott szabad folyást engedett könnyeinek; nagy erejébe került, mig sikerült le-

győznie gyűlöletét az ellen, a ki családuknak megrontója volt, de a ki végre oly igaz bűnbánatot mutatott. Még alig csillapította le háborgó lelkét, midőn a belépő szolga jelentette, hogy valaki beszélni óhajtana vele. Átment tehát a szomszéd szobába, s ott egy férfialakot pillantott meg, a ki arczát kezeibe temette s annyira el volt merülve, hogy közeledését észre sem látszott venni. May hozzá lépett s miután a férfi még most sem változtatott helyzetén, így szólítá meg őt angol nyelven:

— Ön hivatott engem, uram!

Mintha valami sugta volna neki, hogy ez a férfi nem olasz. E szavak hallatára az idegen összerázkódott, de nem válaszolt.

— Bocsásson meg — folytatá a fiatal leány hátrább lépve — hogy zavarom, de azt hittem, hogy ön hivatott, s épen azért hagytam el szegény testvérem betegágyát.

— Legyen meggyőződve kisasszony, hogy nem mertem volna kegyedet háborgatni nővére ápolásában, hacsak alapos okom nem lenne reá!

— John Netterville! — kiáltá May és néhány lépést hátrált.

Tudom, hogy megvet és gyűlöl — folytatá Netterville John, mert ő volt, — de remélni merészkedtem, hogy talán megbocsájt — s e szavakat mondva ismét elfődte arczát, hogy kikerülje huga haragos tekintetét.

Mayn e pillanatban erőt vett a kísértés s el akart menni, óriási harcot vivott lelkében, szive csordulásig megtelt keserüséggel, a mint forrón szeretett nagybátyja gyilkosára tekintett, de mindez csak egy pillanatig tartott; azután eszébe jutott minden, a mire az Üdvözítő az emberiséget oktatta. Maga előtt látta a megfeszített Jézust, a mint az ellenségeiért így imádkozik: «Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekesznek!»

— Ő is elhatározta őszintén s nagylelkűen, hogy megbocsát, mint a Megváltó a latornak, kihez e szavakat indítá: «Még ma velem leszel a paradicsomban». — És May hallgatva a belső szóatra a következő perczen nagybátyja nyakába borult és felkiáltott:

— Megbocsátok magának! megbocsátok teljes szivemből! és kérem, bocsásson meg nekem is, mert igaztalanul ítéltem fölötte. — May zokogásban tört ki s könnyei egybevegyültek a megtért bűnös könnyeivel.

— Oh édes bátyám — mondá még mindig zokogva — ne sirjon, kérem, ne sirjon. Ő boldog, ők mindnyájan boldogok, imádkoznak érettünk, s szeretetet öntenek szivünkbe, mert érzem, hogy szeretem önt, mint bátyámat s ugy-e, ön is érzi, hogy a huga vagyok?

(Folytatása következik.)

Oltáregyesületi ügyek.

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya január 9-én ülést tartott a Mária-reparatrix zárdában levő helyiségében *Örgróf Pallavicini Edéné* elnöklete alatt. *Kántor Károly* igazgató előterjesztést tesz az ülés legfontosabb és tulajdonképeni tárgyáról, az örökimádási templom mellett építendő oltáregyesületi házról. E ház székhelye lesz a központi Oltáregyesületnek s bizonyos tekintetben anyaháza és központja a magyarországi összes szentségi társulatoknak, hol mindazon művek, melyek a szentségi kultuszszal összefüggésben vannak, otthon találnak s az Oltáregyesület specziális célja, a templomdiszitó-munka, a lelkes apácák felügyelete és vezetése mellett kettőzött buzgalommal fog folyni. A választmány egyértelemmel adta beleegyezését, hogy az egyesület vagyónából 160.000 korona az építésre fordíttassék s fölhatalmazta az elnökséget ez összegnek megfelelő érték-papír eladására.

Kiss Aladárné alelnök jelentést tesz a beérkezett kérvényekről, melyek oly nagy mértékben tartanak igényt

az egyesület jótékonyására, hogy a nehéz anyagi viszonyok között csak a legnagyobb erőfeszítéssel felelhet meg a várakozásoknak.

A terjesztők közé fölvetettek Tihanyi Béláné s Madaras Józsefné, kik eddig is sokat buzgólkodtak az egyesület érdekében s azután a szokásos imádsággal az ülés véget ért.

*

Az erdélyi központi Oltáregyesület januárban tartotta közgyűlését, melynek különös fényt kölcsönzött, hogy megjelent azon Mailáth G. Károly püspök ur Ő méltósága is.

Az elnök megnyitójában üdvözli a kegyelmes püspök urat, kívánva neki Istentől egészséget, hogy minél többször megjelenhessen gyűlésein. A tagok üdvözlésével a gyűlést megnyitja.

Püspök urunk megköszöni a lelkes ovációzt s az ő kedves modorával bocsánatot kér, hogy oly régen nem volt már a gyűlésen, de terhes hivatala és kötelessége sokszor másfelé hívták őt.

A jegyző fölolvasta a mult gyűlés jegyzőkönyvét, melyet Guardazonyi Józsefné és dr. Szócs Ákosné hitelesítettek.

A püspök ur felhívására az igazgató tette meg évi jelentését, mely hű és igaz képét nyújtja az Oltáregyesület egy évi működésének; néha-néha kiméletesen érinti a sebeket, de csak azért, hogy azokat vállvetve gyógyíttassuk.

Püspök urunk köszönetét fejezi ki az igazgatónak évi jelentéseért s ki-

vánja neki, hogy a jó Isten adjon egészséget, hogy még sokáig működhessék az Ur Jézus szolgálataiban.

A közgyűlés élénk éljenzés között hozzájárul püspök ur indítványához.

Azon erős reményének adott kifejezést, hogy a székhelyén oly áldásosan működő Oltáregyesület mintaképe lesz az egész egyházmegyében levő fiókegyesületeknek. Az Oltáregyesület életképességét nem a tagok sokasága, hanem azok buzgósága teszi. Egyesüljünk minél többen, hogy egymást a szentségek gyakori fölvétele folytán segítsük.

A gyűlés hálás köszönettel veszi a főpásztor oktatását.

Majd a pénztárvizsgáló-bizottság nevében Presia Romuluszné tette meg következő jelentését:

Jelentés.

A pénztárt december hó 9-én átvizsgáltuk, a nyugtákat, számlákat s egyéb okmányokat átnéztük s minden rendben találtunk; a pénztárt 2109 korona 60 fillér összeggel lezártuk.

A t. közgyűlésnek ajánljuk, hogy a buzgó pénztárosnak adja meg a fölmentést.

Gyulafehérvár, 1904 december 9.
Présia Romuluszné, Zinnern Natália,
Papp Györgyné a pénztárvizsgáló-bizottság tagjai.

A közgyűlés kész örömmel adja meg derék pénztárosának a fölmentést.

Püspök urunk fölolvassa a névsort s a hiányzó tagokat kereszttel jelzi

meg. Persze nagy szeretetében mindenütt talál kimentő okokat.

Az indítványok sorában Roska Józsefné kéri az igazgatót, hogy nyomtatott táblákkal a székesegyházban mindig legyen az egyesületi tagoknak föntartott helyük.

Az igazgató megígéri közreműködését e méltányos kérés teljesítésében.

Végül a püspök ur áldást kíván az egyület működésére. Az igazgató megköszönve magas megjelenését, az elnök a gyűlést a főpásztor éltetésével bezárja.

★

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1904-ben befolyt díjak.

Ftdő. Bányai Gábor pleb. ur által a bátéi tagoktól 5 k 50 f, Deckmann Anna 2 k, Bendtsen Henrikné 2 k, Erdélyi Istvánné 2 k, Mohácsi Karolin 2 k, Pálfi Jánosné 2 k, Kis Józsefné 24 f, Kalicsár Mari 24 f, öz. Timár Istvánné 2 k, Erdélyi Ignác és neje 4 k, Katona Györgyné 2 k, öz. Üрге Dávidné 4 k, Morvai Ferencz és neje 2 k, Deák Emilia 2 k, öz. Üрге Angela 2 k, Erdélyi Józsa 2 k, Üрге Magdolna 2 k, Szedlák Anna 4 k, Ghyczy Ida 10 k, öz. Reöfyné 2 k, öz. Rudnyánszky Ferenczné 20 k, Schné Constancia 2 k, Merl Ilona 2 k, Varga Ágoston 2 k, Francziska Beniczky 2 k, Vincze Mária 24 f, öz. Krupai Istvánné 4 k, Bencze Ferencz 2 k, Bencze Jozefin 2 k, Tóth Lajos 6 k, Tóth Lajosné 6 k, Benus István 4 k, Dobis Mari 2 k, Cseplák Amália 2 k, Perner Ferenczné 2 k, Schiller Julia 12 k, Hadviger Matild, Hoffmann Teréz és Wachtel Mária 6 k, ftdő Tóth Ferencz plebános ur által az oroszgadnai tagoktól 56 k 80 f, Kóczán Jusztina 2 k, Vittinger Sándorné 2 k,

Deák Gáspár 2 k, Deák Erzsébet 2 k, Bán Ágnes 2 k, Garasits György 8 k, Bellovits Ágnes 4 k, Kóczán Jánosné 2 k, Metzner Erzsébet 2 k, Niessenberger Irma 4 k, Achel Irén 1 k, Komáromi Ottilia 2 k, Szabó Erasztné 2 k, özv. Zuber Kálmánné urnő által Debreczenből 19 k 62 f, Gyurosavits Antal 10 k, Gyurosavits Antalné 10 k, Elek Rozália 2 k, Kolozsváry Andorné 2 k, Kolozsváry Margit 2 k, Freyler Emilia 2 k, Burdet Eugenia 2 k, Dix Anna 2 k, Dix Vilmos 2 k, Záborszky Antónia 60 f, Dávid Andrásné 1 k, Szeg Erzsébet 2 k, Minye Ilona 6 k, Rubel Mária 1 k, nagys. és ftdő Binder András kanonok ur a sárosoroszi tagoktól 33 k 12 f, Kremer Samuné 4 k, Králik Beatrix 10 k, Kovácsics Teréz 60 f, Slovincsák Józsefné 1 k, Holló Ilona 2 k, Messik Gyuláné és Diosy Jánosné 4 k, Karnisch Hermina 2 k, özv. Kürthy Antalné urnő által 59 k, Becsey Istvánné 2 k, Nagy Julia 4 k, Schnierer Mária 2 k, Csányi Mária 1 k, Kameniczky Mária 2 k, Baracska Verona 2 k, Schoretz Lajosné 4 k, Ohnmacht Anna 2 k, Radován Antalné 4 k, Radován Antal 4 k, Szirmai Rezső 1 k, Deutsch József 3 k, Horváth Julianna 1 k, Névery Mária 2 k, Cseplits Erzsébet 40 f, Kovács Erzsébet 60 f, Bauer Szidónia 2 k, Marthon Maris 4 k, Kollatsek Róza 2 k, Gernedl Aloizia 4 k, Prohászka János 2 k, Laufer Károlyné 2 k, Kaban Ilona 4 k, Fuchs Borbála 2 k, Ember Anna 3 k, Hoffmann Ember Teréz 4 k, Goblowsky József 5 k, Koch Jánosné 4 k, Benedek Gizella 2 k, Killender Hermin 2 k, Mireiter Róza 2 k, Bessenyoí Szabó Kálmánné 10 k, Kaminek Julia 3 k, Tomkuljak Józsa 2 k, Galba József 4 k, Tóbiás Viktória 1 k, Szakál Mária 40 f, Koch János 3 k, Kocsics Katalin 2 k, Verzár Ilona 2 k, Párdusz Mária

2 k, Ambrózy Viktória 4 k, Kubis Anna 4 k, Hegyessy Flóra 20 k, Lengyel Lászlóné 8 k, Pataki Ferencz 2 k, Berger Anna 1 k, Balog Verona 1 k, Eránusz Mária 10 k, Páll Joákimné 4 k, Csiki Rozáli 2 k, Peycha Anna 2 k, Lázár Jánosné 2 k, Hackfelner Imre 4 k, Hackfelner Imréné 2 k, Keszenszki Jozefinné 4 k, Irongod Gyuláné 6 k, Fraind Lajosné 4 k, Zisselberg Elisz 4 k, Brand Teréz 4 k, Müszüly Mária 10 k, Magas Mária 6 k, Veszely Mátyásné 2 k, Nagy Mária 2 k, Kapatics Anna 3 k, Spolárits Vilmosné 5 k, Peycha Anna 2 k, Varga Rozália 2 k, Varga Teréz 4 k, Balla Károlyné 2 k, Lemberg Miklósne 10 k, özv. Bányay Miklósne 5 k, Krakovszky Pálné 2 k, Pelikán Mária 40 f, Dück Andrásné 40 f, Lang Erzsébet 40 f, Barcza Lajosné 1 k, Sztasko Ilona 40 f, Garcsár Ilona 2 k, Pazsitka Erzsébet 40 f, Heideker Erzsébet 50 f, Horváth Anna 40 f, Krajicsek Mária 2 k, Kocsis Katalin 40 f, Olibériusz Zsuzsanna 40 f, Kajdácsi Mária 40 f, Kiss József és neje 2 k 40 f, Bosnyák Borbála 40 f, Borbély János és neje 2 k, Gazdik Katalin 40 f, Kovács Jánosné 1 k, Hajdu Mária 40 f, Zoh Károlyné 1 k, Kocsis Katalin 40 f, Jonyecz Vinczéné 60 f, Horvát István 40 f, Szedacsek Antalné 40 f, Kálvin Éva 40 f, Kucsera Pál és neje 2 k, Borbély Károlyné 1 k, Suhajda Mihály és neje 2 k, Kálmán Istvánné 1 k, Kálmán Györgyné 1 k, Presinszkyné és lánya 2 k, Sumajer Karolin 1 k, Hornyák Istvánné 50 f, Vrábel Mária 1 k, Jori Mária 80 f, Vrábel Erzsébet 40 f, Kálvin Anna 40 f, Rendek Ilona 40 f, Szlama Ilona 40 f, Rendek Verona 40 f, Zelenka Verona 40 f, Szalev Katalin 40 f, Rip Teréz, 40 f, Ulicska Verona 40 f, Beles Mária 40 f, Kocsis Mária 40 f, Kanyik Mária 40 f, Szlama

Erzsébet 40 f, Szméska Mária 40 f, Goda Ferenczné 2 k, özv. Áldásy Antalné 4 k, Schmidt Jozefa 2 k, özv. Tabermann Gusztávné 5 k, özv. Lubinszky Györgyné 2 k, Kakucsy Györgyné 4 k, a toporczi hivektől (Szepes m.) 20 k 4 f, a lykavkai hivektől (Liptó m.) 12 k, a rózsahegy tagoktól (Liptó m.) 31 k 30 f, a szepes-mindszenti és ragyóczi hivektől 46 k 70 f, a trsztenai tagoktól (Árva m.) 54 k, papnövendékektől 8 korona 78 fillér.

Összes hátralékos előfizetőinket kérjük, hogy kötelezettségüknek minél előbb eleget tenni sziveskedjenek.

Imádkozzunk egyesületünk elhunyt tagjaiért, hogy az Ur Jézus, ki a földön kenyér színében volt reményünk, a mennyi dicsőségben színről-szinre látható fonségében legyen örök boldogságuk.

Az oltáregyesület elhunyt tagjai 1904. évben.

Körbl Ferdinándné Budapest, Nagy Mária Erdőkövesd, Ócsai Margit Jászárokszállás, Páll Katalin Szamosujvár, Pataki András Gyöngyös, Renko Borbála F.-Kelecsény, Szabó Rozália Ipolybolyk, Szabó Anna, Sinka Ilona, Szabó Verona Jászberény.

A gyermekek gyakori szent áldozásáról.

MGR. SEGUER.

HA MEGFIGYELJÜK a gyermekek könnyelműségét, nagyon hamar azt gondolhatnók, hogy a gyakori szent áldozás nem nekik való és hogy az anyaszentegyháznak erre vonatkozó rendeletei csupán a felnőttekre vonatkoznak. Ez azonban tévedés; sőt többet mondok — egyike azon sajnálatos előítéleteknek, melyek annyi ifju lélek veszedelmét okozzák, mert őket védtelenül dobják oda zsákmányul a szenvedélyek borzasztó támadásainak.

A gyermekeknek ép ugy lehet és kell is gyakran áldozniok, mint a felnőtteknek. Az Ur Jézus nem követel többet tőlünk, mint a mennyit adhatnak; és Ő sokkal jobban ismeri nálunk azon könnyelműséget, mely bennünket aggaszt; de azt is tudja az Ur Jézus sokkal jobban, mint mi, hogy az ártatlanság a legnagyobb kincs és az ördög épen azért minden erejét megfeszíti, hogy ezt már korán elrabolja tőlünk és hogy egyedül a szent áldozás védheti meg őket a pokoli ellenség ezen csalárdsága ellen.

Már fennebb mondtuk, hogy ha valaki jól végzi szent áldozását — sohasem áldozik elég gyakran; és hogy jól áldozzunk, arra elégséges, ha Jézus Krisztus szent testét őszinte jó akarattal fogadjuk szivünkbe. Ezen szabály ép ugy érvényes a gyermekekre, mint a felnőttekre; és a tapasztalás azt bizonyítja, hogy semmi sem őszintébb, mint azon gyermekek

jószándéka, ki első ízben járul a szent áldozáshoz. Ő szereti Jézust, vágyódik is utána; miért tagadnók meg tehát tőle? Ő gyakran méltóbb arra, hogy magába foglalja az isteni Üdvözítőt, mint mi, a kik kevésre becsüljük az ő jámborságát. «Engedjétek a kisdedeket hozzám jönni» — mondja az isteni mester — «mert ilyeneké a mennyek országa.» (Márk 10. 14.)

A legméltóságosabb Oltáriszentség pedig a földi mennyország.

«A gyermekek könnyelműek» — mondjátok. Ez nagy igazság: de épen azért kell őket gyakran a szent áldozáshoz bocsájtani, ha ők Istent szeretik és szeretni akarják. A könnyelműség csupán akkor akadály a szent áldozásnak, ha szándékos. A gyermekekre nézve egy hét épen annyi, mint a felnőttekre nézve egy hónap; ezen korban a benyomások élénken és gyorsan követik egymást; miért is gondoskodni kell arról, hogy a vallásos benyomások, érzelmek megújittassanak, ha a jövő számára hithű nemzedéket akarunk nevelni.

A gyermekek könnyelműek — igen; de ne feledjük el, hogy egyuttal jószívűek és kedvesek is; és mivel tudnak szeretni, sőt majdnem egészen szívével gondolkoznak, ezen szükségletüknek megfelelő táplálékot — vagyis a szeretetnek tárgyát — is kell adni nekik; arra kell rávezetni őket, hogy Jézus Krisztust szeressék s e miatt kell gondoskodni arról, hogy vele minél gyakrabban a legbensőbbben egyesüljenek. Az ő hibáik, ha mindjárt valódi hibák is, még nem vertek erős gyökeret, és épen a jámborság fogja megakadályozni, hogy bűnné ne fejlődjenek. Akarod, hogy gyermeked ártatlan és tisztalelkű maradjon? serkentsed a gyakori szentáldozásra; főképen pedig ne akadályozd őt, hogy megáldozzék, ha lelki vezetője azt neki megengedi. Hány atya és anya főokozója — a nélkül, hogy tudná és akarná — gyermekei romlásának! Hányat ismertem, kik ép ők maguk voltak azon romlásnak szánandó okozói, a mitől gyermekeiket féltették! Ne attól féltsd gyermekedet, hogy gyakran áldozik, hanem ellenkezőleg akkor van okod aggódni, ha látod, hogy gyermeked hanyag a szentáldozásban; ha csekély tisztelettel és buzgósággal viseltetik a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt. Mindattól félteni kell a gyermeket, a mi őt Jézustól eltávolítja.

«Mi a jövő miatt aggódunk; sokkal tanácsosabb kezdetben nem oly rohamosan haladni; mert a rohamos haladásnál mindig veszedelmes dolog a visszaesés.» Mire való a visszaesésről beszélni? Miért szünnének meg az ilyen jó és jámbor gyermekek Istent szeretni? Épen a buzgó, jámborságban töltött ifjúság legjobb biztosíték arra, hogy a jövőben is jámbor keresztény életet fogunk élni; mert a mihez a gyermek kiskorában hozzászokott, az második természetévé válik. Így van ez a szentáldozásnál is. Vagy mi az oka ennek, hogy napjainkban még a kötelező szentáldozást is elhanyagolják? Nemde az, hogy kiskorukban, iskolásgyermek korukban nem lettek hozzászoktatva? Ha áldoztak is, csak ritkán, egy évben egyszer-kétszer enged-

ték őket; s mikor kijöttek az iskolából, ennek emléke lassan-lassan elmosódott.

Ha azt akarod, hogy gyermeked erős legyen és megállja helyét a kísértések közepette, akkor engedd meg neki, hogy már most bőségesen merítsen a lelki erő forrásából; engedd meg neki, hogy legbensőbbben egyesüljön az állhatatosság kutfőjével. Az ő mostani jámborsága lesz záloga jövődjő jámborságának, és az így megőrzött ártatlanságban te is, meg gyermeked is az erényes ifjuság szívet gyönyörködtető hajnalát üdvözölhetitek.

Ha már azt látjuk, hogy a gyermekek szent áldozásaik daczára sem képesek minden bűnt kerülni, mi lesz velök akkor, ha meg lesznek fosztva «a választottak gabonájától — a szentséges kenyértől, mely szűzeket nevel?» — Épen nem lenne tulzás tehát, ha a gyermekeket havonként bocsájtanánk a szent áldozáshoz, a mi különösen azoknak volna szükséges, kik az érzékiségre hajlandók. Sőt mindazok, kikről észrevesszük, hogy az Ur Jézus iránt őszinte szeretettel viseltetnek, ártatlanságukra gondosan vigyáznak és nem vétkeznek szándékosan és megfontolva, még többször is nagy lelki haszonnal járulhatnak a szent áldozáshoz.

A kereszténység első századaiban a gyermekeket épugy odabocsájtották a szent áldozáshoz, mint a felnőtteket; a legméltóságosabb Oltáriszentségből szívták magukba a keresztény hitéletnek azon éltető tejét, a hitnek, az imádságnak és lelkibuzgóságnak azon szellemét, mely az Anyaszentegyháznak tiz, tizenkét, tizenöt esztendő s szenteket és mártirokat nevelt. Csak szent Pongrácz, szent Tarcziczius, szent Alajos és Szaniszló életét kell elolvasni és rögtön meggyőződhetünk erről. Az Ur karja még most is hatalmas; ugyanazon eszközökkel napjainkban is el lehet érni ezen magasztos eredményeket, és ha a gyermekeket a szent áldozáshoz bocsájtjuk, ezen mennyei eledel erejével most is lehet köztük szenteket nevelni.

«Mi attól félünk» — mondja némelyik szülő — «hogy gyermekeink tulságos jámborok lesznek, és hogy magukat egészen Istennek szenteljék, majd papok akarnak lenni.» De vajjon a jámborság és hivatás egy és ugyanaz a dolog? Azon keresztény szülők már nagyot tévednek, kik féltik gyermekeiket a papi hivatástól; mert ha valamelyik gyermek Istennek szenteli magát, az kétségtelenül a «legjobb részt választotta magának». (Lukács 10, 42.) és ezen választás áldást fog hozni az egész családra; de ha még ezen felül gyermekeik jámborságától is fáznak — ez már tökéletes esztelenség. A jámborságban van letéve üdvösségünk záloga; ettől függ igazi boldogságunk, vagy mint a Szentírás mondja: «Az ájtatosság pedig mindenre hasznos, ígérete lévén a jelen és jövődjő élet felől». (I. Tim. 4, 8.) Eléggé jámborok sohasem lehetünk, mert eléggé jók sem birunk lenni. Szegény gyermekek, kiket ilyen agyrémekkel szolgáltatnak ki a romlásnak!

Ne háborgassuk tehát a gyermekeket az ő vallásos kötelességeik teljesítésében, hanem hagyjuk meg nekik azt a szabadságot, mely egyedül alkalmas arra, hogy sziveiket fölgerjessze és őket hitbuzgó keresztényekké nevelje. Épügy nincs jogunk őket kényszeríteni például a szentségek vételére. Igenis, oktatnunk és vezetnünk kell őket és minden erőnkkel gyámolítanunk tapasztalatlanságukban. Ez mind igen helyes, ehhez jogunk van és ez kötelességünk is; de a mi vezetésünk katolikus szellemtől legyen áthatva és sohasem szabad annyira jutnunk, hogy békóba verjük a lelkiismeret szabadságát. A tekintélyvel való ezen visszaélés tévutra viszi a lelkeket és a nélkül, hogy akarná, akadályokat gördít az isteni kegyelem működésének útjába.

Tehát a gyermekeknél is szükséges a gyakori szent áldozás. Ha tehát hithű keresztény nemzedéket akarunk nevelni, akkor bocsássuk a gyermekeket a legméltóságosabb Oltáriszentséghez. Egyedül az Oltáriszentség képes igazi keresztényeket nevelni.

«De nem kívánunk-e lehetetlenséget? Hogyan birnak a papok, kiknek van elég dolguk, minden buzgóságuk daczára így gondoskodni a gyermekekről, őket a jámborságban kiképezni és így képesekké tenni arra, hogy gyakran áldozzanak?»

Én magam vagyok az első, ki ezen állítást fájó szívvvel hagyom jóvá. Mégis meg vagyok győződve arról, hogyha a papi szent hivatalnak ezen oly gyakran elhanyagolt részét igazi és páratlanul nagy jelentőségében átértékeljük, akkor könnyen gyönyörű eredményeket tudnánk fölmutatni. És ha nem is birnánk minden gyermeket ily nagy tökélyre vinni a jámborságban, mégis csak volna elég időnk legalább azokat előkészíteni a gyakori szent áldozáshoz, kiknek értelmessége, jószive és szerencsés lelkiállapota a legjobb reményekre jogosítanak.

Engedjék meg tehát a lelkészek és szülők, hogy ezen dologra a legkomolyabban felhívjam figyelmüket.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

JUSTH BÉLA KÁRPITOS-MESTER
ÉS DISZITŐ. —

A budapesti közp. Oltáregyesület szállítója.
Budapesten, VII., Rottenbiller-utca 6/a.

Elvállal magánlakások, egyesületi- és
kórhelyiségek teljes berendezését, továbbá
elfogad és pontosan teljesít minden e
szakmába vágó javításokat. —

HERCZEG ZSIGMOND

VII., Munkás-utca 6. sz.

Szent Antal-, Mária- és Krisztus-szobrok, valamint
Szent Antal-szobrocskák pléhtokban való gyártása.

ELSŐ MAGYAR
JÁTEKÁRU ÉS
SZENT CZIKKEK
ÖNTODÉJE. ☺

GRÜNBERGER IGNÁCZ

Király-utca 4. szám.

Vesz a legmagasabb áron régiségeket, arany,
ezüsttárgyakat, szőnyeget és képeket; magas
egyházi ajánlatokat felmutathat. —

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig:

- I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.
- II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.
- III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130):
a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocscsal 20 kor.
- IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban):
a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.
- V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz:
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

Ára a 14 uj órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az uj teljes kiadás megrendelhető:

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhimzés.*

Templom- és kápolna-berendezések.

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

*Magyarország legrégebb
egyházi szerek és zászlók gyára*

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klótild fhgasszony ö cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

Alapított 1863-ik évben.

Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás.

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tüzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, ciborium és kelyheket. Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhimzésekben, valamint himzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

